

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ REMY DE GOURMONT

Ἡ κ. ντὲ Τροῦν, μολοντὶ ἐξύωνε τὰ σαράντα, διατηροῦσε ἀκόμῃ ὅλη τὴν εὐμορφίαν της καὶ τὴν δροσὴν της. Τὴν εἶχαν παντρεύσει νέα—πρὸ εἴκοσι ἔτων—μὲ τὸ μαρζήλιο ντὲ Τροῦν ποῦ ἦταν τόσο γέρος καὶ τόσο ἀσθενικός, ὥστε στὴν ἐκκλησία ἐπρεπε νὰ τὸν βοηθῆ κάποιος γιὰ νὰ γονατίσῃ καὶ νὰ σηκωθῆται, μὰ συγχρόνως ἦτανε τόσο πλούσιος καὶ ἀπὸ τόσο μεγάλη οἰκογένεια ὥστε δὲν ξαφνιαστικε κανεὶς γι' αὐτὸ τὸ γάμο. Τέτοιοι γάμοι γίνονται συχνά.

Ἐς ἄλλου ὁ μαρζήσιος δὲν ἦτανε κακὸς καὶ πέθανε χωρὶς νὰ χιορῇ πολλὰ χροῖνα τὸ φουτενὸ χαμόγελο τῆς συζύγου του· πέθανε ἀφήνοντας σ' αὐτὴν ὀλόκληρη τὴν περιουσίαν του.

Ἡ κ. ντὲ Τροῦν ἦτανε τότε εἴκοσι ἕξι χροῖνων. Ἡ ἐπαφή της μ' ἕνα γέρο τὴν εἶχε κάνει τόσο ἐδιάφορη καὶ τῆς εἶχε ἀφαιρέσει τόσο τὴ θέλησιν της ὥστε, ὑποκύπτοντας σὰ ὑποκριτικὰ λόγια καὶ τὰ χάδια τῆς οἰκογενείας του, δὲν ξαναπαντρεύτηκε.

Χροῖνα ἐπέρασαν ἀπὸ τότε. Βασίλισσα μέσα στοὺς δικούς της, χαιδεμένη, ἀγαπημένη, διασεκαδίζοντας μὲ τὸ θόρυβο ποῦ γινόταν γύρω ἀπ' τὸνομά της, ἡ κ. ντὲ Τροῦν ζοῦσε χωρὶς χارهὲς καὶ στενοχωρίες. Ὁ γάμος, ὁ ὁποῖος δὲν τῆς εἶχε σανερωσίον τίποτε στὴ ζωὴ, δὲν τὴν ἐκίνησε νὰ ἀναιρεσώλῃ. Δὲ μπορούσε νὰ φανταστῇ τίποτε παραπάνω ἀπὸ τὸ ρόλο ποῦ τῆς εἶχε διδάξει ὁ σύζυγός της, νὰ ζεσταίνῃ δηλαδή τὸ κρεββάτι του, νὰ εἶνε ὑποτακτικὴ, νὰ χαμογελάει καὶ νὰ μιλάει λίγο.

Κατὰ τὸ τριανταπέντε χροῖνα ξεφαῖνε ἡ κ. ντὲ Τροῦν, ἄρχισε νὰ δίνει μεγάλες γιορτὲς στὸν πύργο της καλῶντας σ' αὐτὲς ὅλους τοὺς εὐγενεῖς τῶν περιχώρων. Στὶς γιορτὲς αὐτὲς ἡ κ. ντὲ Τροῦν δεχόταν εὐχαρίστως τὸς περιποιήσεις τοῦ Ζάν ντὲ Νεβίλ, ἑνὸς σοβαροῦ καὶ ὠραίου νεοῦ, ὁ ὁποῖος τῆς προσέφερε πάντοτε τὸ μπράτσο του διὰν ἐκείνη ἤθελε νὰ περικαιτῇ στὸ πάρκο.

Δὲν τὴν ὠνόμαζε «θεῖα μου» ὅπως συνθίξουν στὴ Βρετανίαν, οὔτε «ἐξαδέλφη μου» ὅπως συνθίξουν στὴ Νορμανδίαν, μὰ τὴν ἔλεγε «κυρία» πράγμα ποῦ τῆς ἄρεσε καλλίτερα ἀπ' ὅλα καὶ φαινόταν σ' ἀλήθεια σὰν ἀκόλουθός της.

Ὁ νεαρὸς Ζάν ντὲ Νεβίλ ἐνδιαφερότανε πολὺ ν' ἀκούη ἀπὸ τὸ σόμα της θούλους καὶ ἱστορίες τῆς οἰκογενείας της. Ἡ κ. ντὲ Τροῦν τοῦ διηγῆθηκε μερικὲς, ποῦ τῆς εἶχαν διηγῆθῃ κι' αὐτῆς διὰν ἦταν ἀκόμῃ κοιμιστάκι. Ὅταν ὁμως ὁ Ζάν τῆς ἔκαμε λόγο γιὰ τὸ θρόλο της «Κόκκινης Μαργαρίτας», ἐκείνη δὲν ἤξερε τί νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

— Ὅστε, παρετήρησε ὁ νεὸς, αὐτὸς εἶν' ὁ μεγάλος θρόλος τῶν Ντικούδ ἀπὸ τοὺς ὁποίους κατάγεσθε ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν μητέρα σας. Καὶ ἐγὼ κατάγομαι ἀπ' αὐτοὺς, πρόσθεσε περηφάνως, καὶ, ἂν θέλετε νὰ σὰς διηγῆθῶ τὸ θρόλο.
— Πέστε του ἀκόλουθὸ μου.

— Τὴν ἐποχὴ ποῦ ὁ Ιεροεξεταστὴς Σπρένζερ ἔκαιγε τίς μάγισσες στὴ Γερμανίαν, ἄρχισε νὰ λέη ὁ νεὸς, συνελθῆθαι καὶ ἡ προγονὶ σας Κατερίνα ντὲ Ντικούδ, ὅχι ἀκριβῶς ὡς μάγισσα, ἀλλὰ ὡς προστάτρια τῶν μαγισσῶν. Ὅπως ὅλες τίς ἄλλες ποῦ συνελάμβαναν τότε, τὴν ἐγδυσαν καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν βασανίζουν. Μὰ ἐκείνη, ἀμέσως ἀπὸ τὰ πρῶτα βασανιστήρια, λιγοψύχως καὶ ὠμολόγησε διὰ τῆς ἠτιποῦσαν. Τὴν καταδικάσαν τότε εἰς τὸν θάνατον διὰ πυρᾶς θάνατον, μὰ, ἐπειδὴ ἐδήλωσε ὅτι ἦταν ἐγκυος, ὁ Σπρένζερ διέταξε ν' ἀναβάλουν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς καταδίκης της. Ὄστος, γιὰ νὰ τὴν ξέρουν τὴν ἐσημαδεῖσαν μὲ τὸ σημάδι τῶν καταδίκων ποῦ ἦταν μὴ μαργαρίτα μὲ δεκατρία πέταλα, τὴν ὅποιαν ἀπετύπωσαν μὲ καψτὸ σιδερο κάτω ἀπ' τὸ δεξιὸ μέρος τοῦ στήθους. Ἡ Κατερίνα ντὲ Ντικούδ εἶχε πῆ τὴν ἀλήθειαν· γέννησε μέσα στὴ φυλακὴ καὶ κήχη μετὰ τρεῖς βδομάδες μαζὶ μὲ ἄλλες ἐξήντα γυναῖκες.

— Τὸ παιδί της, ποῦ ἦταν κοιμιστάκι, παρεδόθη στὸν πατέρα του. Ἀμέσως μόλις τὸ πήρε ἐλείνως παρετήρησε ὅτι καὶ αὐτὸ εἶχε κάτ' ἀπ' τὸ δεξιὸ τοῦ στήθους τὸ φριχτὸ σημάδι τῆς μητέρας του, τὴν κόκκινη μαργαρίτα! Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ, κυρία μου—ἐξακολούθησε ὁ Ζάν ντὲ Νεβίλ—ἀρχίζει ὁ θρόλος: λένε διὰ ὅλες ἡ γυναῖκες τῆς οἰκογενείας Ντικούδ, ἡ καταγόμενες ἀπὸ τὴν προ-

στάτρια τῶν μαγισσῶν Κατερίνα, ἔχουν στὸ στήθος τὸ φριχτὸ αὐτὸ σημάδι, ἀνεξέλειπτο καὶ κληρονομικὰ· λένε ἀκόμα ὅτι αὐτὲς δὲν πρέπει ν' ἀγαπήσουν καὶ ν' ἀγαπηθοῦν παρὰ μὴ φορὰ καὶ ὅτι ἐκείνος τὸν ὁποῖον ἀγαποῦν καὶ ποῦ τῆς ἀγαπᾷ εἶνε καταδικασμένος νὰ πεθάνῃ γρήγορα. Προσεπάθησε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν τελευταίαν αὐτὴ λεπτομέρεια πρὸς διάφορες οἰκογένειες καταγόμενες ἀπὸ τοὺς Ντικούδ καὶ εἶδα ὅτι εἶνε ἀληθινὴ!...

— Τί παραμῦθι! εἶπε ἡ κ. ντὲ Ντροῦν προσπαθώντας νὰ γελάσῃ. Δὲν μοῦ ἔχουν πεῖ σχετικῶς ποτὲ τίποτε, οὔτε ἡ μητέρα μου ἡ ἴδια... Ὅστος, εἶμαι βεβαία ὅτι ἐγὼ δὲν τὸ ἔχω αὐτὸ τὸ σημάδι... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι πῶς δὲν κοιτάχτηκα ποτὲ μου... Ὁ καθρέφτης μοῦ προκαλοῦσε πάντοτε τὴν ἀπέχθεια...

Ὁ Ζάν ντὲ Νεβίλ μὲ κοκκινισμένα τὰ μάγουλά του, μὲ τὴν ἀπαντοὶ καὶ κόπας κοιμένη, μὲ τὰ ὄρατα τὸν μάτια ἐλάνοιχα καὶ κόπας θολὰ, ἔτρεμε... Ἄξοφα, ὅστε' ἀπὸ μὴ σιωπῆ, μὴ τρομῆ σιωπῆ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ἕνα σωρὸ εἰκόνας καὶ ἰδέες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς μαρζήσιος καὶ τοῦ νεοῦ, ἄξοφα ἡ κ. ντὲ Τροῦν ἐγειρε τὸ κεφάλι πρὸς τὸ Ζάν ποῦ εἶχε γονατίσει πρὸς τὰ πόδια της καὶ ἀκουμπώντας τὰ χέρια της στοὺς ὤμους του, τὸν ἐφίλησε στὸ στόμα.

Ὅταν σηκώθηκαν, μεθυσμένοι ἀπὸ ἀγάπῃ, εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνῃ καὶ ἀνοβαν γύρω τὰ φῶτα. Ἡ κ. ντὲ Τροῦν ἐνοιώθη γεφυτικῆς ἀνατριχίλες σ' ὅλο τὴν κορμί. Ἐκοίταξε τὸ Ζάν ποῦ ἦταν κατάχλωμος καὶ φαινόταν σὰν συντετριμμένος. Δὲν ἐβρίσκαν τίποτε γιὰ νὰ ποῦν. Ἦταν πλημμυρισμένοι ἀπὸ ὠκεανὸς συγκινήσεων. Τέλος ἐκείνη ψιθύρισε, λιγομένη ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ:
— Πήγαμε!

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ κ. ντὲ Τροῦν παρουσιάστηκε τόσο τρομαγμένη καὶ μὲ τὸ πρόσωπὸ της τόσο χλωμὸ, ὥστε ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι της ἀνησύχησαν. Ἀπέδωσε τὴν κατάστασιν της σὲ μὴ μίση ἀδιαθεσίαν, μὰ διὰν ἔμεινε μόνη μὲ τὸν Ζάν τοῦ εἶπε, ἀγγίζοντας τὸ κορμὸς της:
— Ἡ κόκκινη μαργαρίτα! Ἔχω κι' ἐγὼ στὸ στήθος μου τὴν κόκκινη μαργαρίτα. Κοιτάχτηκα ἀπόψε γιὰ πρῶτὴ φορὰ στὸν καθρέφτη...
— Τόσο τὸ καλλίτερο, τῆς ἀπάντησε ὁ Ζάν μὲ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν εὐγένεια ἐνὸς ἠρωϊκοῦ ἔραστοῦ. Σὰς ἀγαπᾷ τόσο ὥστε ἡ ἀγάπῃ σας νὰ γίνῃ αἰτία τοῦ θανάτου μου.

Ἐπληκολούθησαν σκοτεινὲς καὶ σιωπηλῆς ἐξόχτες ἀγάτης τῶν δύο ἐραστῶν. Ὁ Ζάν ἔψαχνε νὰ βρῇ μὲ τὸ ἔρι του τὸ στίγμα, ὅχι πιά τῆς καταδικασμένης, μὰ τὸ στίγμα, ποῦ καταδίκαζε αὐτὸν τὸν ἴδιον εἰς θάνατον. Ἐνα βράδην ἡ κ. ντὲ Τροῦν εἶδεε στὸ φῶς τῆς λάμπας τὸ σημάδι στὸ φίλο της. Ὁ Ζάν ἀμέσως ἄρχισε νὰ φιλᾷ μὲ πάθος, μὲ τρέλλα τὴν διαβολικὴν κόκκινη μαργαρίτα καὶ δὲν ἔπαυε νὰ τὴ φιλᾷ παρὰ μόνο ὅταν ἐξημέρωσε.

Αὐτὸ βάσταξε δύο μῆνες. Τὸ φθινόπωρο ὁ Ζάν ἐφυγε πηγαίνοντας νὰ συνεχίσῃ τίς σπουδῆς του στὸ Παρίσι. Τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ πῶς θὰ τῆς γράφῃ συχνά, μὰ ἐκείνη δὲν ἔλαβε κανένα γράμμα. Τότε τοῦ ἐγράψε αὐτὴ, μὰ ἐκείνος δὲν τῆς ἀπάντησε.

Ἀπελιωμένη ἡ κ. ντὲ Τροῦν ἐπῆγε νὰ τὸν δεῖ στὸ Παρίσι. Τὸν βρῆκε ἐτοιμόθνατον μὲ ὀβρισημὸν τὸ βλέμμα καὶ τὴν ἀνάμνηση. Πέθανε ἔπειτα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δύο μῆνες ἀγάπης, πέθανε ἐπειδὴ εἶχε ἀγαπήσῃ τὴν κόκκινη μαργαρίτα!

Ὅταν πέθανε ὁ Ζάν, ἡ κ. ντὲ Τροῦν φόρεσε μαῖθρα καὶ περὶφανα χωρὶς νὰ καταδέχεται ν' ἀπαντᾷ εἰς ὅσους τὴ ρωτοῦσαν γιὰ τὸ πένθει, τὰ διετήρησε μέχρι τοῦ θανάτου της, ὁ ὁποῖος δὲν ἄργησε καθόλου ναρθῆ. Ἐπαψε νὰ εἶνε θρησκώλης, χωρὶς νὰ πᾶν νὰ εἶνε καὶ εὐλαβῆς, μὰ ἡ εὐλάβειός της εἶχε τώρα κάτι τὸ ἅγιο. Ἐπέβαλε τὸν ἑαυτὸ της σὲ μαρτυρία. Μὴ φορὰ ἔμεινε γονατισμένη ὀχτὼ ὥρες συνεχῶς χωρὶς νὰ κινεῖται καθόλου σὰν τὸ ἀγαλμα τῆς παναγίας ποῦ τὸ κοιτοῦσε ἐκστατικὰ. Ὑπεβάλλετο σὲ νηστείες ἡ ὀποιεὶς θὰ τρώμαζαν καὶ τοὺς ἀσκητὰς τῶν πρῶτων χροῖνων τοῦ χριστιανισμοῦ. Τὸ μαρτύριό της αὐτὸ βάσταξε τρία χροῖνα.

Ἐπειδὴ παρ' ὅλη της τὴν εὐλάβειαν, δὲν εἶχε ἐφομολογηθῆ ποτὲ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ζάν, ὁ ἐφημέριος τῆν ὤρθησε μὴ μῆρα σχετικῶς. Τότε ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε σκληρὰ, ξαναβρίσκοντας ἄξοφα ὅλη τὴν ὑπεροψίαν τῶν Ντικούδ καὶ τὸ μῖσος τὸν πρὸς τὴν ἐκ-

Ὁ Ζάν τῆ συνώδενε στοὺς περιπάτους τῆς στοῦ πάρκου...

Μηδσοσ Αθων Βόρειαν. Από τα πεζογραφήματά σας μιά άρεσε περισσότερο ή «Γαΐα» που την άφιερώνετε στον κ. Χατζηκριστολάκη. Άσπιντως όμως δεν είναι και τόσο «Σουμεράτι» καθώς λέτε. Σαν πολύ σιγογρά, σάν πολύ βαριά, πέφτει για το περιοδικό μας. Εύχαριστούς έν τούτοις, θα λάβουμε και άλλα σας έργα. Μ. Καράμπελας, Καλίμας. Έξακολουθήσατε να μελετάτε τους καλούς έκ των ποιητών μας και... άποφύγετε να δημοσιεύετε τέτοιους στίχους.

Έλα να πάμε και μη φοβάσαι μικριά άπ' το θάνατο σμά μου θάσαι, Τόν έρωτα θάχουμε το μόνο νόμο, και την αγάπη μας για οικονομό.

Μέτρο μας θάχουμε ένα αιώνια, πως να κυλήσουνε χροιά τά χιόνια. Κειπέρα θάμαστε ευτυχοιμένοι κι από αντίληψη άπαλαγμένοι

Κ. Η η γ η γ. Κόκκινα. Το διήγημά σας στερείται δικαιώματος κρίσεως έκ δεξ. Σ. Κ. Α. Αι ο ν ο ι α δ η γ η, Ένταθα. Μα γιατί συγκρίνετε τον ποιητήν με... διάβολο του οποίου μάλιστα έχουν... και τα φτερά... Έμείς νομίζουμε ίσα-ίσα ότι οι ποιηταί έχουν έντιμώς παιδική ψυχή και είναι οι άγνότεροι και αγαθέτεροι των ανθρώπων... Στο πεζογράφημά σας «Νούλα» μεταχειρίζεσθε πολύ μακροσκελείς φράσεις... Κρίμα. Γιατί άλλωστια, θα ήταν δημοσιεύσιμον. Κ. Γ. Πειραιά. Το διήγημά σας δείχνει πως έχετε να άφηρηθείτε. Τι τα σας ποιμε, όμως... Μίς φαίνεται σάν πολύ προσοπικό. Κι' έξ άλλου, είναι και πολύ μακροσκελές. Στείλετε μας τίποτε άλλα, συντομώτερα. Έ μ μ. Α θ α ι ο ο ο ο ν Κόρη. Το ποίημά σας το τόσο μικρόλογον, το δημοσιεύουμε έδω :

Γιατί Μπουκέτο μου άγνό μ' [τά ώρατα σου άνηθ] έβαιρας την καρδόυλα μου [προώρω: κι' έμαράνθη. Γιατί μ' άπαρηγόητους; ... κι' ή τούση σιωπή σου, με κάνει για να τρελλαθώ... [σκέψου και συλλογήσου. Γράψε τοδλάχιστον αυτό [στού Κόρη Πόστάλ ή θέσι με τ' όνομά μου όλγοραφο [κι' βάλτε μέσ' στή μέση. Νά το ίδουσι οι φίλοι μου και [οί συμμάθηταί μου καθώ: κι' εγώ που τώ γραφα... [δεν έχω ιδεί ποτέ μου... Θα το ίδω: Γι' ας κι' έσύ: [λαμπέ μου ή'τιε πές μου: για να περάσω γρήγορα και [βιάιαι στίς χροές μου.

Κόρη τα ποίητά μιάς μαρηγιά: ντό Τροιν δεν άφορούν παρ'ό μόνον το Θεο! Σην έπιθανατιον άγωνία της, δ'αν δ' πατά: έδιπλασίασε τίς παραλήσεις του για να την έξομολογήση, έδειχνε έξ εκολού ή'τιε να μνήν τιμλήτη — και πέθανε μέσα στην άπόλυτη ποτή της που την είχε τυλίξει σα σαβανο — πέθανε έχοντας το χέρι της άπάνω στο μυστικό της, έχοντας το χέρι της άπάνω στην καταραμένη κόκκινη μαργαρίτα!

Ρεμό ντέ Γκουρμέν

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τό «Μπουκέτο» άπ' άρχής της έκδόσεώς του κατέστη τό μοναδικόν ένττύφημα του Έλληνικού λαού, κυκλοφερούν άπέρ τάς τριάκοντα χιλιάδας φύλλα καθ' έλλην την Έλλάδα. 'Η Διεύθυνσις του Περιοδικού έπιθυμούσα να έπιτύχη την εύρυτάτην διάδοσιν και έν τώ Έξωτερικώ, χάριν των άπανταχού όμογενών, άπεφάσισε να όρίση την τιμήν της συνδρομής αντί μιάς λίρας Άγγλίας εις δραχ. 180 ετησίως, τιμήν ίσοδυναμούσαν — άν λαβωμεν ύπ' όφιν τά ταχυδρομικά — πρός την συνδρομήν του Έσωτερικού.

Κατόπιν τούτου οι έν τώ Έξωτερικώ Έλληνες άς σπεύδουσιν να μάς άποστείλουν τάς συνδρομάς των εις δραχμής έπαφελούμενοι της έκπτώσεως της δραχμής διά να τούς έγγραφώμεν και ούτω θα έχουσιν με ήμίσειαν περίπου άγγλικήν λίραν. επί έν έτος τό «Μπουκέτο» να τούς τέρηη και να τούς διασκειάση.

Α. έπεφληθεύν αυτής της μοναδικής ευκαιρίας και οι Έλληνες του Έσωτερικού για να έγγραφουσιν συνδρομητάς στο «Μπουκέτο» τούς ζηνητευμένους συγγενείς των, προσφροντες έτσι σ' αυτούς την πιο εύχάριστη, την πιο τερπνή, την πιο άφέλιμη πνευματική απόλαυση που μπορεί να έχη ένας Έλλην εύρισκόμενος μακράν της πατρίδος του.

Ό! άν ξεμέρωσε ποτέ για τον άποθαμενον τότε κι' εγώ το ποίημά μου γραμμένο περιμένω. Θέλω να ίδω το ποίημά μου γραμμένο στο Μπουκέτο και τότε στέλλω με χαρά το θανατοστό Σονέτο.

Γιατί όμως τόση άπελεισία... Δεν είπαμε διά, όσα σίς γράγαμε, να τά πάγετε και κατάκαρδα... Έκτός αυτού δίδετε πολλές κλίπιδας για τό μέλλον. Εύχαριστήθηκα τώρα... Κ υ ο ι α ζ η ν Α. Ο ι κ ο ν ο μ ι δ η γ η, Κόρη. Άν και στερείται δ καιώματος κρίσεως δημοσιεύσει έν τούτοις έδω τό κατά των άθλων μαλλιάρων ποίημά σας ώς... άκριτον (καθώς θα έλεγε και ο κ. Ν. Λόκαρης, ό όλοιοσ, —βαβαί, παπαί, λαταταί, λατατιάξ! — προσεχώρησε κι'αυτός ό άθλος τελευταίος στον μαλλιάρικον καθώ: θα είδατε):

Κατάρα επί των λεγομένων μαλλιάρων των άχρείων τούτων και βδελυρών των θελόντων διαστρεβλώσαι την γλώσσαν των θεών Τών διδασκάλων και καθηγητών

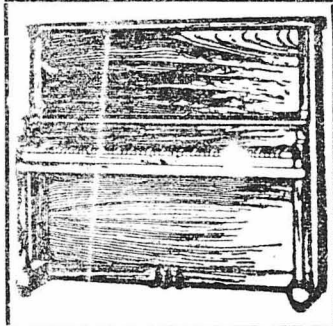
και τών της παιδείας ύπουρο [γών άγέλη τυγχάνουσι κτηνών ως μη δίδοντων μάθημα συντομίας των μαθητών ότου διά των άπαρηφάτων [και τών μετοχών έπιτυγχάνεται το αίτούμενον [λακωνικόν όπερ εινε και της φυλής μας [τε ιδιωνικον

δίδετε μάθημα γραμματικής [μόνον σέ συνακτικόν και μεσά την αντίληψιν ταύτης παρα τών μαθητών τότε τοις δίδετε και την άλλην σωφειαν και τό θρησκευτικόν και τότε τό μάθημα τό όποιον δεν θα αντιληφθώ [σιν επί ενιαυτον θα τό εκμάθωσι δι' όλίγων [μόνον ήμερών.

Α. Ο ι κ ο ν ο μ ο ν, Κόρη. Το διήγημά σας ποίν κοινόν. Μή κρίνετε να γράψετε. Α θ ο ν. Κ υ ο ι α ζ η ν, Κόρη. Το πεζογράφημά σας όη έπιμνήτε. Πάσσα μετή. Υγεία κακό. Γράψτε από πρ σεκινα Β. Σ α ρ α β α ν η γ η. Στείτε με τίς θέλειτε. Θα τα διαβάζουμε εύχαριστως. Τα σιαλέτα όη έπιμνήτε. Θα γράψετε όσως καλά με τον καιρό, άν έχετε όποση κι' έξακολουθήσετε να διαβάζετε. Σ τ. Τ ο... σ ο η γ. Καρδίσιον. Για τούς τόπους της «Έρπ. Βιβλιοθήκης» όρη. 100. Γράψτε μας. Η ε τ ο. Κ α ρ α β α ν. Γιατί τά λέτε αυτά: Άπανταίς στίχοις φαντίσους με ευχαριστήσι μάλιστα. Τα ποίημά σας πολύ σοφιστικά. Μαρσείτε έν τούτοις να γράψετε καλούς στίχους. Άφήστε τίς σκουιότητες λοιπό.

PIANA PULLMAN

Μην εκλέγετε το πιάνο σας, χωρίς να έχετε έξετασει τα πιάνα PULLMAN. 'Η άπόκτησις ενός πιάνου PULLMAN σάς έξασφαλίζει από άπόφωσ ποιότητος ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΗΝ, και από άπόφωσ δαπάνης ΤΗΝ ΕΛΑΧΙΣΤΗΝ. Συγκρίνατε άμερολήπτως. Μεγάλοι εύκολία πληρωμής. Κατάλογοι δωρεάν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΩΝ STARR

12—Στοά Άρσακείου—12